

ผลการเรียนรู้เพลงพัตชาและเพลงลาซูดูวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อ ทักษะการจำและทักษะการบรรเลงเปียโนของเด็กอายุ 9–12 ปี

The Effects of Learning Songs, Patcha and Laguduwor by Sibelius Program on Memory Skills and Piano Performance Skills of 9–12 Year Children

จักรวิดา เหล็กนิ่ม¹, คมสันต์ วงศ์วรรณ² และ เกษตรชัย และหิม³

Jakwida Leknim¹, Komson Wongwan² and Kasetchai Laeheem³

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: jusic95@gmail.com

Received February 23, 2023; Revised April 5, 2023; Accepted May 9, 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้เพลงพัตชาและเพลงลาซูดูวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อ 1) ทักษะการจำ 2) ทักษะการบรรเลง และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการบรรเลงบทเพลง กลุ่มเป้าหมายคือเด็กอายุระหว่าง 9–12 ปี ที่เรียนหลักสูตรเปียโนระดับพื้นฐานของโรงเรียนแปซิฟิกโลกดนตรีและศิลปะ จังหวัดสงขลา จำนวน 12 คน คัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง ที่มีเครื่องเปียโนและอุปกรณ์ให้การสนับสนุน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษามี 5 ชนิด 1) เพลงพัตชาและเพลงลาซูดูวอเรียบเรียงสำหรับเปียโนด้วยโปรแกรม Sibelius 2) แผนการฝึกเพลงพัตชาและเพลงลาซูดูวอ 3) แบบประเมินทักษะการจำ 4) แบบประเมินทักษะการบรรเลง 5) แบบประเมินความสนใจการฝึกบทเพลง วิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนด้วยเทคนิค Repeated Measures Designs และวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่าง One-Way Anova ผลการวิจัยพบว่า

1) ผลของการเรียนรู้เพลงพัตชาและเพลงลาซูดูวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการจำของเด็ก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2) ผลของการเรียนรู้เพลงพัตชาและเพลงลาซูดูวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการบรรเลง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3) ผลการเปรียบเทียบความสนใจต่อการเรียนรู้มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อค้นพบจากงานวิจัยคือรูปแบบการฝึกบทเพลง 3T for AMP ในการส่งเสริมให้เด็กมีความสนใจในการฝึกบทเพลง ที่ช่วยเพิ่มทักษะการจำและทักษะการบรรเลงอย่างมีนัยสำคัญ นำไปใช้ประโยชน์ในการฝึกเพลงต่าง ๆ ที่มีความยากและซับซ้อนได้

คำสำคัญ: เพลงพัตชา; เพลงลาซูดูวอ; โปรแกรม Sibelius; ทักษะการจำ; ทักษะการบรรเลง

Abstract

This research was carried out to examine the learning outcomes of Patcha and Lakuduwor songs with the Sibelius software on memorization skills and playing skills and to compare the difference of attention on playing music. Selected by the purposive sampling method in line with the required qualifications in possessing the piano and receiving support from parents, the target group consisted of 12 children between 9–12 years old taking a basic piano course at Pacific Music and Arts School, Songkhla Province. The research tools were 1) Patcha and Lakuduwor songs arranged for the piano by the Sibelius software, 2) a practice plan for Patcha and Lakuduwor songs, 3) an assessment form for memorization skills in Patcha and Lakuduwor songs, 4) an assessment form for playing skills in Patcha and Lakuduwor songs, and 5) an assessment form for attention on practicing Patcha and Lakuduwor songs. The obtained data was analyzed by the analysis of variance with Repeated Measures Designs and the comparative analysis with One–Way Anova. The research results were found as follows;

1. The effect of learning the Phatcha and the Lagudua Songs through the Sibelius Program on the memory skills of students aged 9 to 12 years old was significantly different at the.01 level.
2. The effect of learning the Patcha and Lakuduwor songs through the Sibelius program on the playing skills of children aged 9 to 12 years old was significantly different at the.01 level.
3. The comparison results of the difference in attention toward playing produced varied results at the statistically significant difference of.01 level.

The findings of this research found that the recording of music scores in Sibelius software was used as a medium for children to practice the piano. Can significantly increase song memorization and Performance Skills. This is helpful in practicing more difficult and complex piano pieces.

Keywords: Patcha; Lakuduwor; Sibelius; Memory skills; Performance skills

บทนำ

การเรียนเปียโนสำหรับเด็กของประเทศไทยในปัจจุบัน ได้รับความสนใจและเป็นที่ยอมรับมาอย่างต่อเนื่อง จากสถิติจำนวนโรงเรียนดนตรีเอกชนที่ได้รับการจดทะเบียน พ.ศ.2560 ทั่วประเทศมีจำนวน 623 แห่ง และมีจำนวนนักเรียนที่เรียนดนตรีทุกประเภทจำนวน 47,471 คน (National Education Information System, 2008–2017) คนจำนวนมากได้ให้ความสนใจในการเล่นเปียโนในหลากหลายวิธี เช่น การเรียน การฟัง การชมการแสดง หรือการเรียนรู้โดยวิธีการศึกษาจากเอกสารหรือหนังสือต่าง ๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นได้อีกทางหนึ่ง ในปัจจุบันประเทศไทยได้มีการเผยแพร่หนังสือเฉพาะทางในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการฝึกปฏิบัติเปียโนค่อนข้างน้อย แต่อาจจะพบได้เฉพาะในส่วนการเรียนในระดับขั้นพื้นฐานเพียงเท่านั้น ซึ่งปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งสำหรับการจัดการเรียนการสอนปฏิบัติการเปียโน คือ มีผู้เขียนตำราหรือเอกสารกระบวนการที่เกี่ยวกับเทคนิคการฝึกปฏิบัติเปียโนจำกัดอยู่ และครูผู้สอนเองส่วนใหญ่จะใช้การสาธิตให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่างแล้วให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตาม ซึ่งหากนักเรียนคนไหนที่มีความจำดีก็สามารถเรียนรู้และปฏิบัติได้เร็ว แต่ถ้านักเรียนคนใดที่ปฏิบัติไม่ได้จำเป็นต้องรอจนกว่าจะพบครูผู้สอนอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้น หากมีการนำสื่ออุปกรณ์การจัดการเรียนการสอนวิชาเปียโนขึ้นมาได้จะเป็นผลดีมาก เนื่องจากการเรียนเปียโนเป็นทักษะปฏิบัติ ดังนั้นการเรียนการสอนจะต้องเน้นการฝึกและได้แบบอย่างมาจากการวางแผนการจัดการเรียนการสอนที่ดี จึงจะสามารถทำให้การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติเปียโนที่กำหนดนั้นสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้ (Seevarabuth, 2013)

ด้วยความนิยมการเล่นเปียโนอย่างแพร่หลายทั่วโลก จึงมีการพัฒนาแอปพลิเคชันฝึกปฏิบัติเปียโนมีให้เลือกใช้อย่างหลากหลาย โดยแอปพลิเคชันสามารถตอบสนองความต้องการใช้งานของผู้ที่สนใจเล่นเปียโน เช่น Perfect Piano, Simple Piano, Pianote, Piano Academy, Flowkey, Online Pianist, Skoove, Playground Sessions ซึ่งแอปพลิเคชันเหล่านี้ผู้สนใจสามารถเข้าถึงได้อย่างรวดเร็วในการเล่นเปียโนที่สามารถทดแทนเครื่องดนตรีได้ แต่ยังจำกัดเพียงเพลงที่บรรจุไว้ เท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามยังมีโปรแกรมทางดนตรีที่สามารถประยุกต์ใช้งานได้ตามความต้องการอย่างเหมาะสม นั่นคือโปรแกรมสำเร็จรูป Sibelius ซึ่งเป็นโปรแกรมดนตรีที่สามารถจัดพิมพ์เอกสารด้านดนตรีสากลและสามารถเขียนโน้ตดนตรีแยกเป็น Part ต่าง ๆ ได้ เช่น Saxophone, Trumpet, Piano ฯลฯ ประโยชน์ของ Sibelius คือ สะดวกต่อการบันทึกโน้ตดนตรี โดยในขณะที่พิมพ์โน้ตและสามารถเล่นเสียงตัวโน้ตตัวนั้นออกมา ทำให้ผู้ใช้งานสามารถบันทึกโน้ตได้อย่างแม่นยำ ซึ่ง Lueruk and Treemas (2018) ได้มีการศึกษาการใช้แอปพลิเคชันดนตรีเพื่อสร้างเสริมความรู้ดนตรีในระดับประถมศึกษา จากการศึกษาพบว่าการใช้แอปพลิเคชันดนตรีมีส่วนช่วยในการเรียนการสอนให้นักเรียนเกิดสมาธิมีใจจดจ่อกับเพลง ซึ่งช่วยให้เด็กมีทักษะการฟังและการเล่นที่ดีขึ้น

แม้บางครั้งจะไม่ได้เป็นการเพิ่มทักษะการเล่นดนตรีให้ผู้เรียนโดยตรง หากแต่สิ่งที่นักเรียนได้รับจากการใช้งานแอปพลิเคชันจะเป็นพื้นฐานในการเล่นดนตรีในอนาคตได้

การจัดการเรียนการสอนเปียโนพื้นฐานให้แก่ผู้เรียนที่นิยมมี 3 ประเภท คือ 1) เรียนเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ 2) เรียนเพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านดนตรีเพื่อการสอบ หรือการแข่งขัน และ 3) เรียนเพื่อต้องการให้เด็กมีความนิ่งและสงบมากขึ้น ซึ่งคือ การฝึกสมาธิให้มีความจดจ่อเพื่อการเรียนและการใช้ชีวิตประจำวัน โดยการเรียนแบบตัวต่อตัว เนื่องจากเอื้อต่อการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้ดี เพราะเปียโนต้องอาศัยการฝึกฝนมากกว่าเครื่องดนตรีชนิดอื่นเนื่องจากต้องพัฒนาการใช้กล้ามเนื้อนิ้วมือทั้ง 10 นิ้ว และการทำงานประสานกันกับอวัยวะอื่นได้แก่ สายตาในการอ่านโน้ต หูในการฟัง และเท้าในการเหยียบค้อนกระเดื่อง ผู้วิจัยจึงมีความเชื่อว่าการฝึกเปียโนสามารถพัฒนาทักษะการจำ ทักษะการบรรเลงให้แก่ผู้เรียนได้ ในการวิจัยครั้งนี้จึงเป็นการพัฒนาบทเพลงไทยพื้นบ้านเพลงพัดชาและเพลงลาซูดวอเป็นบทเพลงเปียโนด้วยโปรแกรม Sibelius เพื่อเป็นการอนุรักษ์บทเพลงไทยพื้นบ้านดนตรีหนังตะลุงแบบดั้งเดิม ที่มีคุณค่าทั้งในแง่ศิลปวัฒนธรรมและแสดงถึงวิถีชีวิตความเป็นมาของผู้คนในอดีตให้คงอยู่ในรูปแบบของโน้ตสากล และนำมาประยุกต์ใช้การพัฒนาทักษะการจำ ทักษะการบรรเลง ให้กับเด็กอายุ 9–12 ปี

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลการเรียนรู้เพลงพัดชาและเพลงลาซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการจำ 2) ศึกษาผลการเรียนรู้เพลงพัดชาและเพลงลาซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการบรรเลง 3) เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการบรรเลงเพลงพัดชาและลาซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius เพลงที่ใช้ในการฝึกด้วยโปรแกรม Sibelius คือ เพลงพัดชาและลาซูดวอ ซึ่งได้เรียบเรียงเป็นโน้ตสากลสำหรับเครื่องดนตรีเปียโนจากแนวการบรรเลงปีของครูควน ทวนยก สาขาศิลปะการแสดง (ดนตรีพื้นบ้าน) ปี พ.ศ. 2553 เพลงมีลักษณะสำเนียงทำนองของภาคกลาง ถือเป็นเพลงไหว้ครูที่บรรเลงก่อนเพลงอื่น ๆ ในการแสดงหนังตะลุงของภาคใต้ (Thuanyok, 2014) และเพลงลาซูดวอ ที่เรียบเรียงเป็นโน้ตเพลงเปียโนสำหรับเครื่องดนตรีเปียโนจากแนวการบรรเลงไวโอลินของ นายชาแดร์ แวเต็ง ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง (ดนตรีพื้นบ้าน) ปี พ.ศ.2536 ถือเป็นเพลงที่ใช้ไหว้ครูสำหรับการแสดงรองเง็ง (Rong-Ngeng) ก่อนการแสดงเพลงอื่น ๆ (Krupradub, 1997)

จากที่กล่าวมานั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลการเรียนรู้เพลงพัดชาและลาซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการจำและทักษะการบรรเลงเปียโนของเด็กอายุ 9–12 ปี เพื่อให้เด็กสามารถเรียนรู้การฝึกปฏิบัติขณะทำการฝึกซ้อมได้ถูกต้องครบถ้วนและสามารถบรรเลงได้ด้วย ความจำและมีทักษะการบรรเลงที่ดี รวมถึงสามารถนำไปประยุกต์ใช้สำหรับการฝึกปฏิบัติเพลงอื่น ๆ ที่น่าสนใจต่อไปได้ นอกจากนี้การนำเพลงพัดชาและลาซูดวอ ซึ่งเป็นเพลงพื้นบ้านภาคใต้ที่กำลังเลือนหายไปไม่เป็นที่รู้จักได้กลับมารู้จัก ถือเป็น การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านได้อีกทางหนึ่งด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้เพลงพัฒนาและลาซซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการจำ
2. เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้เพลงพัฒนาและเพลงลาซซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการบรรเลง
3. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจต่อการเรียนรู้เพลงพัฒนาและเพลงลาซซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius

การทบทวนวรรณกรรม

ความสามารถทางดนตรีเป็น 1 ใน 10 ความสามารถของเด็กตามแนวคิดของโฮเวิร์ดการ์ดเนอร์ คือความสามารถทางดนตรีในการฟัง การรับรู้ การจำ และการแต่งเพลง ความสามารถทางการจำคือการจำจังหวะและทำนองของเพลง จนถ่ายทอดออกมาได้ด้วยการฮัมเพลงหรือร้องเพลง การเคาะจังหวะ และการเล่นเครื่องดนตรี (Howard E Gardner, 2011) แนวคิดความสามารถทางดนตรีในศตวรรษที่ 21 ได้แก่ความเข้าใจในความรู้สึกของจังหวะ ความสามารถในการเข้าใจและตีความดนตรี การแสดงความคิดและความรู้สึกผ่านเสียง ความสามารถในการสื่อสารผ่านเสียง แรงจูงใจในการมีส่วนร่วมับดนตรี ความมุ่งมั่นในตนเอง (Susan Hallam, 2010) ทักษะทางดนตรีเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจในการเรียนดนตรี 1) ทักษะการฟัง เป็นทักษะการรับรู้ด้วยหูโดยฟังเพื่อเข้าใจเนื้อหาดนตรีและมีความซาบซึ้ง 2) ทักษะการร้อง คือ ทักษะการรับรู้และการแสดงออกในการขับร้องที่ผู้ขับร้องต้องเรียนรู้เทคนิค วิธีต่าง ๆ 3) ทักษะการเคลื่อนไหว คือ ทักษะเกี่ยวกับการรับรู้และการแสดงออกตอบสนองต่อดนตรีและการเคลื่อนไหวขณะฝึกทักษะปฏิบัติ 4) ทักษะการเล่น ได้แก่ ทักษะเกี่ยวกับการรับรู้และการแสดงออกในเชิงปฏิบัติ 5) ทักษะการสร้างสรรค์ คือ ทักษะเกี่ยวกับการรับรู้และการแสดงออกด้วยความสร้างสรรค์ในการเรียนดนตรีและประพันธ์เพลง 6) ทักษะการอ่าน คือ ทักษะเกี่ยวกับการรับรู้และการแสดงออกทางการอ่านหรือเขียนโน้ตดนตรี (Suttachit, 2018)

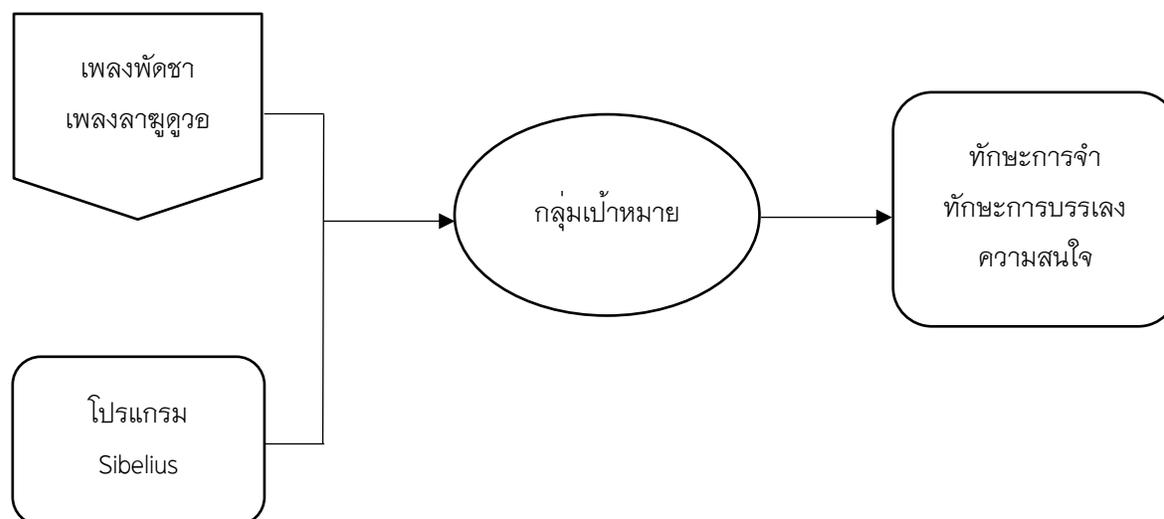
การเรียนรู้ดนตรีของเด็กช่วงอายุ 7-12 ปี พบว่าเด็กพัฒนาการทางความคิด ด้านรูปธรรมอย่างมีเหตุผลได้มากขึ้น อีกทั้งสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้หลากหลาย มีพัฒนาการทางดนตรีมากขึ้น มีจังหวะคงที่ สามารถเล่นออสตินาโต ร้องเพลงวงได้ มีสมาธิในการฟังเพลงบรรเลงได้ดี มีความเข้าใจระดับของเสียง ร้องเพลงได้ถูกต้อง เล่นเครื่องทำนองประเภทคีย์บอร์ดหรือเครื่องประกอบจังหวะชนิดต่าง ๆ รวมถึงสามารถโยกย้ายร่างกายประกอบเสียงดนตรีได้ (Narut, 1980) ผู้บรรเลงเพลงดนตรีในเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ ให้ได้ดีนั้น ต้องทำการฝึกทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพ โดยทำดังนี้ 1) จัดเวลาให้กับการฝึกเพียงในเวลาสั้นแต่ทำอย่างสม่ำเสมอ 2) ฝึกย่อยเป็นท่อน ๆ แล้วค่อยฝึกรวม 3) ฝึกให้มีความแม่นยำไปอย่างช้าก่อนจึงไปเร็ว 4) ตรวจสอบความก้าวหน้าของการฝึกเป็นระยะ 5) ฝึกเหมือน

แสดงจริงให้ได้มากที่สุด 6) เชื่อมโยงทักษะเดิมให้ไปด้วยกันกับทักษะใหม่ (Lasuwong, 2008) การจำเพลงเปียโนใช้หลักการจำโดยความจำด้วยการมอง ความจำด้วยการฟัง ความจำด้วยประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว ซึ่งไม่มีวิธีการใดที่ดีที่สุด ดังนั้นจึงควรผสมผสานวิธีการต่าง ๆ พร้อมกับวิธีการวิเคราะห์ทางทฤษฎีซึ่งใช้ในการเรียนเพลง ซึ่งการวิเคราะห์ทางทฤษฎีนี้สามารถเกิดขึ้นได้ทั้งช่วงก่อน ระหว่าง และหลังฝึกเพลง (Clark, 1992)

แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม ที่เชื่อว่าเมื่อบุคคลได้เรียนรู้จะเกิดการเปลี่ยนแปลง 3 ประการ ได้แก่ 1) การเปลี่ยนแปลงทางสมอง ที่เป็นการเปลี่ยนทั้งที่ด้านความรู้ ความเข้าใจและความคิด จากการเรียนรู้สิ่งใหม่ 2) การเปลี่ยนด้านอารมณ์ ความรู้สึก ทศนคติ ค่านิยม เกิดการเปลี่ยนแปลงในความเชื่อและความสนใจ 3) การเปลี่ยนแปลงด้านการความชำนาญ หลังจากการเรียนรู้ด้านความคิด ความเข้าใจ จนเกิดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ความสนใจ จนได้ปฏิบัติต่อเนื่องจึงทำให้เกิดความชำนาญ (Bloom, 1956) ผลการเรียนรู้ 3 ด้านตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม คือ 1) ด้านสมอง เมื่อมีการเรียนรู้จะเกิดการพัฒนาทักษะการจำ 2) ด้านความชำนาญ เมื่อผ่านการเรียนรู้ผู้เรียนจะเกิดทักษะการบรรเลง 3) ด้านอารมณ์ เมื่อผ่านการเรียนรู้ผู้เรียนจะเกิดความสนใจเพิ่มขึ้น มีอารมณ์ร่วมในการฝึกปฏิบัติเพลง จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยมีความเชื่อว่า การฝึกผู้เรียน ให้สามารถมีความจำที่ดี มีความชำนาญในการเล่นเปียโนและมีอารมณ์ที่สุนทรีย์ในการบรรเลงเพลง ต้องใช้กระบวนการในการบันทึกตัวโน้ตในโปรแกรม Sibelius ซึ่งเป็นโปรแกรมดนตรีที่สามารถจัดพิมพ์เอกสารด้านดนตรีสากลและสามารถเขียนโน้ตดนตรี แยกเป็น Part ต่าง ๆ ได้ เช่น Saxophone, Trumpet, Piano ฯลฯ ประโยชน์ของ Sibelius คือ สะดวกต่อการบันทึกโน้ตดนตรี โดยในขณะที่พิมพ์โน้ตและสามารถเล่นเสียงตัวโน้ตตัวนั้นออกมา ทำให้ผู้ใช้งานสามารถบันทึกโน้ตได้อย่างแม่นยำ (Lueruk and Treemas, 2018)

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการเรียนรู้เพลงพัฒนาและเพลงลาซุควอดด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อ 1) ทักษะการจำ 2) ทักษะการบรรเลง 3) ความสนใจ ของเด็กอายุ 9–12 ปี ของโรงเรียนแปซิฟิกโลกดนตรีและศิลปะ จังหวัดสงขลา ซึ่งมีกรอบแนวคิดดังภาพ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ พื้นที่วิจัยคือโรงเรียนแปซิฟิกโลกดนตรีและศิลปะ จังหวัดสงขลา กลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนเปียโนหลักสูตรขั้นพื้นฐานอายุ 9-12 ปี จำนวน 12 คน ใช้วิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงจากนักเรียนเปียโนหลักสูตรขั้นพื้นฐานที่มีคุณสมบัติตามกำหนด 1) มีอายุระหว่าง 9-12 ปี 2) มีเครื่องเปียโนเป็นของตนเอง 3) มีเวลาเรียนและฝึกตามตารางที่กำหนด 4) ผู้ปกครองให้ความร่วมมือและสนับสนุน

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง 1) เพลงพัตชาและลาซซูดวอที่เรียบเรียงสำหรับเครื่องดนตรีเปียโน เพลงพัตชา สเกล F major และเพลงลาซซูดวอ สเกล Bb major 2) แผนการฝึกเพลงพัตชาและลาซซูดวอ โดยทำความเข้าใจกับโครงสร้างของเพลงพัตชาและลาซซูดวอโดยการเรียนรู้และฝึกเล่นสเกลและคอร์ดในสเกลของเพลงให้มีความชำนาญ การใช้โน้ตที่เหมาะสม กับเพลง โดยกำหนดนี้ว่าการเล่นในเพลงที่สะดวกและง่ายในการฝึก และการอ่านโน้ตเพลงถูกต้อง โดยการฟังโน้ตจากโปรแกรม Sibelius

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล กำหนดแบบประเมินค่าแบบใช้ตัวเลข (Numerical Rating Scales) คำตอบเป็นตัวเลขเรียงตามลำดับ 5 4 3 2 1 โดยดัดแปลงการแปลความหมายจากมาตราวัดเจตคติของลิเคิร์ต (Likert, 1932) ได้แก่ 1) แบบประเมินทักษะการจำเพลงเปียโนเพลงพัตชาและลาซซูดวอ 5 ด้าน จังหวะ ทำนอง โน้ตเพลง ความเร็ว สัญลักษณ์ 2) แบบประเมินทักษะการบรรเลงเปียโนเพลงพัตชาและเพลงลาซซูดวอ 4 ด้าน ความถูกต้องแม่นยำ ความไพเราะ ความมั่นใจในการแสดงออก ทำนองและ

การวางมือ 3) แบบประเมินความสนใจในการฝึก 3 ด้าน ความตั้งใจขณะทำการฝึกซ้อม ความเอาใจใส่ในความรายละเอียดโน้ตเพลง และการฝึกซ้อมตามเวลาที่กำหนดด้วยตนเอง

2. ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ประเมินแผนการฝึกความเหมาะสม คำนวณหาค่าดัชนี IOC (Index of consistency) ได้ 0.81 และแผนการฝึกบทเพลงได้ 0.85 แล้วนำไปใช้ทดลองสอนกับกลุ่ม Tryout ก่อนลงใช้ฝึกกลุ่มเป้าหมาย หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมินทักษะการจำ ทักษะการบรรเลง และความสนใจการฝึกบทเพลง โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) (Cronbach, 1951) แบบประเมินทักษะการจำ .941 แบบประเมินทักษะการบรรเลง .884 แบบประเมินความสนใจ .938

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล 1) ทำหนังสือขอความร่วมมือไปยังผู้บริหารโรงเรียนแปซิฟิกโลกดนตรีและศิลปะ เพื่อขอใช้พื้นที่การวิจัย 2) ผู้วิจัยชี้แจงการเข้าร่วมโครงการวิจัยกับกลุ่มเป้าหมายและข้อตกลงสำหรับการเข้าฝึกโดยทำการฝึกบทเพลงทั้งสองเพลงเป็นระยะเวลา 24 ครั้ง (เป็นไปตามตารางเรียนของนักเรียนแต่ละคนซึ่งตรงกับวันอาทิตย์) ครั้งละ 1 ชั่วโมง และมีการประเมินผลระหว่างการทำฝึก 3 ครั้ง 3) ผู้วิจัยเริ่มดำเนินการฝึกบทเพลงกับกลุ่มเป้าหมาย และเก็บข้อมูลการประเมินผลตามกำหนดการฝึก

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ประเมินทักษะการจำและทักษะการบรรเลงบทเพลงพัฒนาและลาซซูดวอ จำนวน 3 ครั้ง คือ ระหว่างการฝึกจำนวน 2 ครั้ง และหลังการฝึก 1 ครั้ง โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวน Repeated Measures Designs และสถิติเปรียบเทียบความแตกต่าง One-way ANOVA

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 ผลการวิจัยพบว่าการเรียนรู้เพลงพัฒนาและลาซซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการจำ หลังการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง เด็กมีความสามารถในการบรรเลงเพลงด้วยความจำที่พัฒนาขึ้นทุกครั้ง

ตารางที่ 1 ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนผลของการเรียนรู้เพลงพัฒนาและลาซซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการจำของเด็กอายุ 9–12 ปี

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig
Test	433.500	1	433.500	202.915	.000
Within Cell	23.500	11	2.136		

มีนัยสำคัญที่ .000

จากตารางที่ 1 ผลของการเรียนรู้เพลงพัฒนาและเพลงลาซซูกวอดด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการจำของเด็กอายุ 9-12 ปี โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนด้วยเทคนิค Repeated Measures Designs พบว่าเด็กมีทักษะการจำจากการเรียนรู้เพลงพัฒนาและเพลงลาซซูกวอดด้วยโปรแกรม Sibelius เมื่อทดสอบ 3 ครั้งในระยะเวลาที่ห่างครั้งละ 6 สัปดาห์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วัตถุประสงค์ที่ 2 ผลการวิจัยพบว่าการเรียนรู้เพลงพัฒนาและเพลงลาซซูกวอดด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการบรรเลง หลังการทดสอบทั้ง 3 ครั้ง เด็กมีความสามารถในการบรรเลงเพลงอย่างมีพัฒนาขึ้นทุกครั้ง

ตารางที่ 2 ตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนผลของการเรียนรู้เพลงพัฒนาและเพลงลาซซูกวอดด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการบรรเลงของเด็กอายุ 9-12 ปี

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	Sig
Test	130.667	1	130.667	93.739	.000
Within Cell	15.333	11	.480		

มีนัยสำคัญที่ .000

จากตารางที่ 2 ผลของการเรียนรู้เพลงพัฒนาและเพลงลาซซูกวอดด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการบรรเลง ของเด็กอายุ 9-12 ปี โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนด้วยเทคนิค Repeated Measures Designs พบว่า เด็กมีทักษะการบรรเลงจากการเรียนรู้เพลงพัฒนาและเพลงลาซซูกวอดด้วยโปรแกรม Sibelius เมื่อทดสอบ 3 ครั้งในระยะเวลาที่ห่างครั้งละ 6 สัปดาห์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วัตถุประสงค์ที่ 3 ผลการวิจัยพบว่าการเปรียบเทียบความสนใจต่อการเรียนรู้เพลงพัฒนาและเพลงลาซซูกวอดด้วยโปรแกรม Sibelius ของกลุ่มเป้าหมายมีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของความสนใจ (ความตั้งใจขณะทำการฝึกซ้อม เอาใจใส่ในรายละเอียดโน้ตเพลง ฝึกซ้อมตามตารางเวลาที่กำหนดด้วยตนเอง)

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	20.417	2	10.208	20.417	.000
ภายในกลุ่ม	4.500	9	.500		
รวม	24.917	11			

มีนัยสำคัญที่ .000

จากตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสนใจในการบรรเลงเพลง 3 ด้านคือ ความตั้งใจขณะทำการฝึกซ้อม ความเอาใจใส่ในความรายละเอียดโน้ตเพลง และการฝึกซ้อมตามตารางเวลาที่กำหนดด้วยตนเอง โดยการวิเคราะห์ One-way ANOVA เมื่อทดสอบ 3 ครั้งในระยะเวลาที่ห่างครั้งละ 6 สัปดาห์ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องผลการเรียนรู้เพลงพัดชาและลาซซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการจำ และทักษะการบรรเลงเปียโนของเด็กอายุ 9–12 ปี สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่าการเรียนรู้เพลงพัดชาและเพลงลาซซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการจำของเด็กอายุ 9–12 ปี จากการประเมิน 5 ด้าน คือ จังหวะ ทำนอง โน้ตเพลง ความเร็ว เครื่องหมาย โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนด้วยเทคนิค Repeated Measures Designs พบว่าเด็กมีทักษะการจำจากการเรียนรู้เพลงพัดชาและเพลงลาซซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius เมื่อทดสอบ 3 ครั้งตามระยะเวลาต่างกันตามที่กำหนด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เพราะเมื่อมีระยะเวลาแห่งการฝึกเพลงเพิ่มขึ้นโอกาสในการจดจำเพลงจึงเพิ่มมากขึ้นด้วย รวมถึงการที่เด็กสามารถเปิดวีดีโอเพลงจากโปรแกรม Sibelius ที่บันทึกไว้ในมือถือเพื่อฟังหรือดูได้ตลอดเวลาขณะทำการฝึก จึงทำให้อโอกาสในการฝึกปฏิบัติผิดพลาดน้อยลง ประสิทธิภาพในการ จำเพลงจึงเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน สอดคล้องกับ Miydem (2021) ที่พบว่านักเรียนมีความสามารถในการเล่นเปียโนหลังจากได้เรียนรู้โดยวิธีการจำเพลงของฟรานเซส คลาร์ก สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 มีความคงทนในการเรียนรู้หลังการใช้วิธีการจำเพลงของฟรานเซส คลาร์ก โดยพบว่าการเน้นการ จำโน้ตประโยคเริ่มต้นเป็นสิ่งสำคัญต่อการเล่นเพลงให้ต่อเนื่อง เชื่อมโยงโดยไม่มี การตะกุกตะกักและแม้ว่าเด็กจะมีคะแนนความสามารถในการเล่นเปียโนต่ำกว่าเกณฑ์ แต่เมื่อได้ฝึกจำตามวิธีการจำเพลงของฟรานเซส คลาร์ก คือการจำด้วยการวิเคราะห์ การจำด้วยการฟัง การจำด้วยการมอง และการจำด้วยกล้ามเนื้อและประสาทสัมผัส ก็สามารถพัฒนาความสามารถในการเล่นเปียโนอย่างคงทนได้ การใช้โปรแกรม Sibelius ช่วยเด็กให้ได้รับโน้ตเพลงโน้ตตรงเสียงและมีเสียงเคาะจังหวะ (Metronome) เป็นตัวช่วยในการกำหนดความเร็วที่สามารถกำหนดได้เอง อ่านโน้ตได้ถูกต้องทั้งเสียง ทำนอง และสามารถควบคุมจังหวะได้ ซึ่งเป็นตัวช่วยในการฝึกบรรเลงเพลงเปียโนได้ดีถึงแม้ตอนเวลาที่ฝึกปฏิบัติจะไม่มีครูเป็นผู้ควบคุมดูแลอยู่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Chuepalakit (2008) พบว่านักเรียนสามารถบรรเลงเพลงจากความจำอยู่ในระดับดี เนื่องจากชุดการสอนมีประสิทธิภาพที่สร้างตามหลักทฤษฎี การจำเพลงเปียโนของ Yvonne Enoch เน้นการปฏิบัติและให้กลับไปทบทวน ด้วยตนเอง เพลงเปียโนเพลงพัดชาและลาซซูดวอที่บันทึกในโปรแกรม Sibelius เป็นเพลงที่เด็กได้พัฒนาการทางด้านทักษะการอ่านโน้ต

หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางดนตรี พร้อม ๆ ไปด้วยการพัฒนาทักษะด้านการจำเกี่ยวกับเสียงหรือตัวโน้ต ได้ฝึกฝนย้ำทวนจนเกิดความชำนาญและจำโน้ตเพลง ได้อย่างแม่นยำ ซึ่งในการเล่นเพลงต่าง ๆ เด็กควรบรรเลงจากความจำเสมอ เพราะวิธีการจำนี้ทำให้ มีอิสระในการบรรเลงมากที่สุด เพลงจึงมีความไพเราะ ทำให้ผู้เกี่ยวข้องที่ได้รับฟังเกิดความชื่นชมและ มีความสุขกับการรับฟังเพลงดังกล่าว (Suttachitt, 1997)

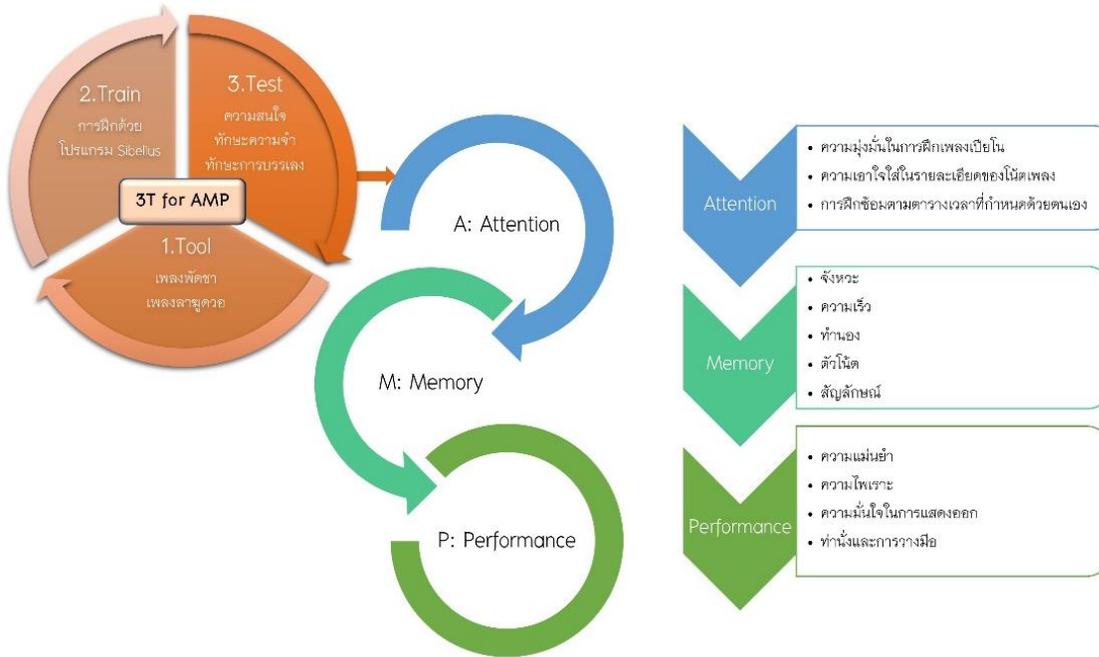
ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่าการเรียนรู้เพลงพัฒนาและเพลงลาซซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการบรรเลงของเด็กอายุ 9-12 ปี จากการประเมิน 4 ด้าน คือ ความถูกต้องแม่นยำ ความไพเราะ ความมั่นใจในการแสดงออก ท่าหนึ่งและการวางมือ โดยการวิเคราะห์ ความแปรปรวนด้วยเทคนิค Repeated Measures Designs พบว่า เด็กมีทักษะการบรรเลงจาก การเรียนรู้เพลงพัฒนาและเพลงลาซซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius จากการทดสอบ 3 ครั้งตามระยะเวลาต่างกันตามที่กำหนด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เพราะโน้ตเพลง ทั้งสองแนวมีการประสานกันต่อเนื่องอย่างเรียบง่าย ไม่ซับซ้อน และได้ผ่านการปรับแก้จากผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียบเรียงเสียงประสานนำไปทดลองใช้กับเด็กที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายได้ทดลองบรรเลงเพลงและแล้วปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม ตรงส่วนไหนที่เด็กบรรเลงแล้วติดขัดมากเกินไปได้ปรับเปลี่ยนให้บรรเลงให้ง่ายขึ้น แล้วจึงนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย จึงทำให้เด็กกลุ่มเป้าหมายได้ฝึกทักษะการบรรเลงได้อย่างเหมาะสมในการฝึก ผู้วิจัยเน้นให้เด็กได้ฟังและมองเห็นการเคลื่อนไหวของโน้ตเพลงจากโปรแกรม Sibelius และให้เด็กสังเกตจากการสาธิตการบรรเลงจากผู้วิจัยเป็นตัวอย่าง แล้วลงมือปฏิบัติเอง หลังจากนั้นเด็กสามารถทำการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่องด้วยตนเอง เด็กจึงสามารถฝึกบรรเลงได้ดี เมื่อระยะเวลาในการฝึกมากขึ้นเด็กจึงเกิดทักษะการบรรเลงที่ชำนาญ สามารถบรรเลงเพลงได้ถูกต้องแม่นยำ มีความไพเราะ ท่าหนึ่งและการวางมือเหมาะสม มีความมั่นใจในการบรรเลงตั้งแต่ต้นจนจบเพลง ในการสอบปฏิบัติครั้งที่ 1-3 จึงเกิดการพัฒนาเห็นผลความแตกต่างว่าครั้งที่ 3 ผลการทดสอบออกมาได้สูงกว่าทุกครั้งซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Lueruk and Treemas (2018) พบว่าการใช้แอปพลิเคชันดนตรีสามารถช่วยให้นักเรียนมีสมาธิ จดจ่ออยู่กับเพลง มีทักษะการฟังและการเล่นดีขึ้นแม้ไม่ได้เพิ่มทักษะการเล่นดนตรีให้กับนักเรียนโดยตรง แต่ยังสามารถช่วยปูพื้นฐานสู่การเล่นดนตรีต่อไป และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wannarun (2010) พบว่านักเรียนมีทักษะทางดนตรีเพิ่มขึ้นหลังจากการใช้กิจกรรมตามแนวคิดของโคโดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโดทำให้ทักษะทางดนตรีมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอเทศ

ผลการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสนใจในการบรรเลงเพลง 3 ด้านคือ ความตั้งใจขณะทำการฝึกซ้อม ความเอาใจใส่ในความรายละเอียดโน้ตเพลง และการฝึกซ้อมตามเวลาที่กำหนดด้วยตนเอง โดยการวิเคราะห์ One-Way ANOVA พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สามารถแบ่งเด็กตามผลการประเมินทักษะความสนใจได้ 3 กลุ่ม จากการทดสอบการบรรเลงเพลงครั้งที่ 3 มีคะแนนดีที่สุด โดยภาพรวมเด็กสามารถบรรเลงเพลงได้ผ่านเกณฑ์

ทุกคน พบว่ากลุ่มแรกคะแนนอยู่ในระดับยอดเยี่ยม (Excellent) ได้คะแนน 90–100 เปอร์เซนต์ขึ้นไป จำนวน 5 คน กลุ่มที่ 2 คะแนนอยู่ในระดับดีมาก (Very Good) ได้คะแนน 80–89 เปอร์เซนต์ จำนวน 2 คน และกลุ่มที่ 3 คะแนนอยู่ในระดับดี (Good) ได้คะแนน 70–79 เปอร์เซนต์ จำนวน 5 คน เมื่อเปรียบเทียบคะแนนที่ได้ที่มีความแตกต่างกันนั้นสาเหตุเกิดจากจำนวนชั่วโมงการฝึกซ้อมเปียโนมีผลต่อทักษะการจำและการบรรเลง พบว่าเด็กที่มีการฝึกซ้อมด้วยเวลา 5–6 ชั่วโมง/สัปดาห์ หรือเวลา 3–4 ชั่วโมง มีผลการประเมินทักษะการจำและการบรรเลงอยู่ในระดับดีมาก – ยอดเยี่ยม ส่วนผู้ที่ฝึกซ้อมสัปดาห์ละ 1–2 ชั่วโมงหรือน้อยกว่าสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง พบว่าผลการประเมินทักษะการจำ และการบรรเลงอยู่ในระดับดี และจากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองและเด็กพบว่าคนที่มีการประเมินทักษะการจำและการบรรเลงเพลงอยู่ระดับดีมาก – ยอดเยี่ยม เป็นผู้ที่ปฏิบัติตามตารางฝึกซ้อม ที่กำหนดไว้ มีความมุ่งมั่นพยายาม และเอาใจใส่ ทุกครั้งที่ฝึกซ้อมมีการดูโน้ตควบคู่ไปกับการเปิดคลิปรีดีโอเพลงทั้งสองเพลงควบคู่ไปกับการฝึกซ้อมทุกครั้ง และเมื่อมีเวลาว่างมักฝึกซ้อมอยู่ประจำ จึงทำให้สามารถจดจำโน้ตและเครื่องหมายได้ถูกต้องแม่นยำ (Leknim, Interview (2021) ส่วนคนที่ใช้เวลาฝึกซ้อมน้อยคะแนนอยู่ระดับดีเป็นเพราะไม่สามารถปฏิบัติตามตารางที่กำหนดได้ เนื่องจากมีการบ้านหรือต้องเรียนพิเศษมากในแต่ละสัปดาห์ ทำให้รู้สึกเหนื่อยต้องการพักผ่อนในเวลาว่างด้วยการเล่นเกมส์ เมื่อถึงเวลาซ้อมจึงซ้อมแบบไม่มีใจจดจ่อ Phatthalung, Interview (2021)

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย

เพลงพัตซาและลาซซูดวอเป็นเพลงพื้นบ้านที่มีคุณค่าในแง่ของนวัตกรรมและวรรณกรรมท้องถิ่น ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากในยุคสมัยปัจจุบันที่จะให้คนรุ่นใหม่หันมาสนใจและจดจำเพลงพื้นบ้าน การบันทึกโน้ตเพลงพัตซาและลาซซูดวอลงในโปรแกรม Sibelius ในรูปแบบโน้ตสากล และให้ผู้เรียนได้ฝึกการเล่นเปียโนทั้งสองเพลงสามารถเพิ่มทักษะการจำและทักษะการบรรเลงให้แก่ผู้เรียนได้ นอกจากนี้การใช้วิธีดังกล่าวยังสามารถก่อให้เกิดความสนใจในการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นการเรียนรู้เพลงพัตซาและลาซซูดวอสามารถส่งเสริมทักษะการจำ (Memory skills) และทักษะการบรรเลง (Performance skills) ซึ่งส่งผ่านไปยังความสนใจ (Attention) ในการฝึกซ้อมเปียโนในรูปแบบ 3T for AMP ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2 แสดงขั้นตอนการเรียนรู้การบรรเลงเพลงเปียโนแบบ 3T for AMP

1) Tool คือ เครื่องมือ ได้แก่ โน้ตเปียโนเพลงพัดชาและเพลงลาซซูดวอที่ผู้วิจัยได้เรียบเรียงขึ้นมาก่อนหน้านี้

2) Train คือ การฝึกปฏิบัติการเรียนรู้เพลงเปียโน ได้แก่การบันทึกโน้ตเพลงพัดชาและลาซซูดวอลงในโปรแกรม Sibelius และให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติในชั้นเรียนและฝึกด้วยตนเองตามตารางการฝึกที่กำหนดด้วยตนเอง

3) Test คือ การทดสอบหลังฝึกบทเพลงตามเวลาที่กำหนดในประเด็นทักษะการจำทักษะการบรรเลง และความสนใจ อย่างน้อย 3 ครั้งในเวลาห่างกันครั้งละประมาณ 6 สัปดาห์

4) A คือ Attention ความสนใจในการฝึกบทเพลง ได้แก่ ความมุ่งมั่นในการฝึกเพลงเปียโน ความเอาใจใส่ในรายละเอียดของโน้ตเพลง การฝึกซ้อมตามตารางเวลาที่กำหนดด้วยตนเอง โดยทักษะความสนใจนี้ มีความสำคัญเป็นอันดับแรกในตัวผู้ฝึกเองสำหรับการเรียนรู้การบรรเลงเพลงซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้แต่ละคนได้ผลลัพธ์ในการฝึกที่แตกต่างกัน บุคคลใดมีความสนใจมากย่อมเกิดความมุ่งมั่น เอาใจใส่และสามารถจัดเวลารับผิดชอบการฝึกซ้อมได้ด้วยตนเอง

5) M คือ Memory skill ทักษะการจำ ได้แก่ จังหวะ ความเร็ว ทำนอง ตัวโน้ต และสัญลักษณ์ สิ่งเหล่านี้เป็นความรู้พื้นฐานทางดนตรีที่เด็กต้องเรียนรู้ด้วยความเข้าใจตั้งแต่เริ่มต้น เมื่อเข้าใจแล้วจึงสามารถปฏิบัติได้ และเมื่อทำซ้ำ ๆ จึงเกิดความจำได้ สิ่งที่เด็กส่วนใหญ่จะละเลยคือการไม่ได้ปฏิบัติตามสัญลักษณ์ ซึ่งเป็นเครื่องหมายที่มีส่วนทำให้เพลงมีความไพเราะมากขึ้นหากเด็กได้ปฏิบัติตามครบถ้วน

6) P คือ Performance skills ทักษะการบรรเลง ได้แก่ ความแม่นยำ ความไพเราะ ความมั่นใจในการแสดงออก ท่านั่งและการวางมือ ทักษะเหล่านี้เป็นสิ่งที่เด็กต้องใช้เวลาและความต่อเนื่องในการฝึก การฝึกบ่อย ๆ ส่งผลให้การบรรเลงเพลงมีความแม่นยำถูกต้อง เกิดความไพเราะ ส่งผลให้ท่าทางที่แสดงออกมาทั้งการนั่งและการวางมือมีความมั่นใจ

สรุป

การเรียนรู้เพลงพัตซาและลาซซูดวอด้วยโปรแกรม Sibelius ที่มีต่อทักษะการจำและทักษะการบรรเลง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการเปรียบเทียบความสนใจต่อการเรียนรู้มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่าควรนำโปรแกรมสำเร็จรูป Sibelius ซึ่งเป็นโปรแกรมทางการจัดทำโน้ตเพลงสำหรับนักประพันธ์เพลงมาใช้ประกอบการฝึกปฏิบัติบทเพลงเปียโนให้กับเด็กได้ดี เนื่องจากโปรแกรมสามารถแสดงผลออกมาได้ตรงตามโน้ตได้อย่างละเอียดทั้ง Rhythm จังหวะ Tempo ความเร็ว Melody ทำนอง Note โน้ตเพลง และ Symbol สัญลักษณ์ ซึ่งทำให้เด็กสามารถปฏิบัติได้ถูกต้อง

2. จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่าการใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Sibelius มาประกอบ การฝึกปฏิบัติเปียโนเป็นช่องทางสำคัญในการเผยแพร่โน้ตเพลงทุกประเภทที่เกี่ยวข้องจึงควรจัดทำโน้ตเพลงและประยุกต์ใช้กับบทเพลง โดยเฉพาะบทเพลงที่ยังไม่เป็นที่คุ้นชินอย่างบทเพลงไทยพื้นบ้านแก่เด็กทั่วไปเป็นโอกาสที่ดีสำหรับการสืบสานบทเพลงในรูปแบบโน้ตสากลให้เป็นที่รู้จักเข้าถึงกลุ่มคนอย่างหลากหลายขึ้น

3. งานวิจัยนี้ได้ข้อค้นพบองค์ความรู้ด้านการเรียนรู้ที่สำคัญ คือ การเรียนรู้ การบรรเลงบทเพลงเปียโนแบบ 3T for AMP: Attention, Memory skills, Performance skills นำไปใช้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกปฏิบัติบทเพลงเปียโนที่ระดับความยากและซับซ้อนมากขึ้น โดยผู้สอนเปียโนสามารถใช้วิธีการบันทึกโน้ตเพลงในโปรแกรมสำเร็จรูป Sibelius เป็นสื่อสำหรับเด็กฝึกเปียโนได้ถูกต้องตามโน้ตเพลง สามารถจำบทเพลงได้รวดเร็วขึ้น หรือประยุกต์ใช้กับการเรียนรู้บทเพลงต่าง ๆ ของเครื่องดนตรีชนิดอื่น ๆ ได้ โดยให้ความสำคัญกับการเรียนรู้อย่างก้าวทันกับเทคโนโลยี

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

สำหรับประเด็นวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับการเปรียบเทียบ การเรียนรู้บทเพลง เป็โนกับโปรแกรมสำเร็จรูปอื่น ๆ เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับการฝึกปฏิบัติเป็โนของเด็ก ๆ มากขึ้น หรือเกี่ยวกับการสร้างแอปพลิเคชันบทเพลงไทยพื้นบ้านสำหรับเครื่องดนตรีเป็โนเผยแพร่ให้เป็นที่รู้จัก

References

- Bloom, B. S. (1956). *Taxonomy of Education Objective Handbook: Cognitive Domain*. New York: David Mackey Company, Inc.
- Chueapalakit, N. (2008). *A Construction of a Piano Instructional Package to Promote the Memory of Piano Pieces Based on Yvonne Enoch's Theory: A Case Study on Late Beginner Students* [Master's Thesis, Mahidol University].
- Clark, F. (1992). *Questions and Answers Practical Advice for Piano Teachers*. The United States of America: The Instrumentalist.
- Cronbach, L. J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests. *Psychometrika*, 16, 297–334.
- Gardner, H. (2011). *Frames of mind: The theory of multiple intelligences*. New York: Basic books.
- Hallam, S. (2010). 21st century conceptions of musical ability. *Psychology of Music*, 38(3), 308–330. <https://doi.org/10.1177/0305735609351922>
- Krupradub, P. (1997). *Rong-Ngeng: Music and Folk Dance in the South of Thailand* [Research report, Mahidol University].
- Lasuwong, K. (2008). *Educational Psychology*. (2nd ed.). Bangkok: Sridecha.
- Leknim, T. & Leknim, J. (2021). *Address: Pacific Music and Arts School*. Songkhla Province. <http://dashboard.anamai.moph.go.th/population/pop-all/changwat?year=2022&cw=90>
- Likert, R. (1932). A Technique for the Measurement of Attitudes: *Archives of Psychology*. *Archives of Psychology*, 140, 5–55.
- Lueruk T. & Treemas C. (2018). Guidelines of Music Applications usage to Enhance Musical Learning for Primary Schools. *OJED An Online Journal of Education*, 13(2), 190–204.

- Miyaem S. (2021). *The Development of Piano Playing Ability and Retention Learning Using The Song Memorization Method of Frances Clark in International Music Subject for Prathomsuksa 2 Students* [Master's Thesis, Dhurakij Pundit University].
- National Education Information System. (n.d.). *Academic year summary statistics (2008–2017)*. Retrieved March 12, 2022, from <http://www.mis.moe.go.th>
- Seevarabuth, V. (2013). The Development of Trill Exercises for Piano Music by Johann Sebastian Bach's Composition. 4th *Hatyai Academic Conference 75 on "Research for the Development of Thai Society"* 74–82.
- Suttachit, N. (2018). *Music education. Principles and essence*. (10th ed.). Bangkok: Publishing House of Chulalongkorn University.
- Sutthachit, N. (1980). *Musical Activities for Teachers*. (2nd ed. revision Ed.). Bangkok: Chulalongkorn University.
- Sutthachit, N. (1997). *Musical Activities for Teachers*. (3rd Ed.). Bangkok: Chulalongkorn University.
- Thuanyok, K. (2014). *Folk music performances in the South*. Songkhla: Office of Arts and Culture Songkhla Rajabhat University.
- Wannarun, W. (2010). *The Effect of Music Activity Technique of Kodaly on Music Skill of Mathayom Suksa Vi Students at Watsongtham School in Prapradaeng District, Samutprakran Province* [Master's Thesis, Srinakharinwirot University].